

Arrest

nr. 129 286 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOMMERS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger afkomstig uit Malkabang (Myagdi district, Nepal). U bent een dalit (kasteloze). Op 16 juni 2011 vroeg u een eerste maal in België asiel aan. In het kader van deze eerste asielaanvraag gaf u aan dat u zich in de loop van 2006 in Patan (Lalitpurdistrict), waar u sinds 2005 verbleef, bekeerde tot het protestantisme. U behoorde er tot de Koinonia-kerk. In 2007 verhuisde u terug naar uw geboorteplaats Malkabang, waar u samen met drie andere gelovigen uit hogere kasten in het Myagdi district rondtrok om jullie geloof te verspreiden. Hierdoor kreeg u problemen. Zo werden u, uw echtgenote en uw ouders meermaals geslagen en met de

dood bedreigd. Na een aanval op u, uw echtgenote en uw ouders op 8 oktober 2010 diende u tevergeefs klacht in bij de politie. Op 31 januari 2011 vielen enkele dronken personen die u reeds eerder hadden aangevallen uw woning aan in een poging u te doden. U kon ontkomen en verliet Nepal. Na uw vertrek werd uw echtgenote via de telefoon bedreigd. Ook uw nichten Kaili en Lamti kenden in Nepal ernstige problemen als gevolg van hun bekering tot het christendom en omwille van het feit dat zij hun geloof, net als u, verspreidden. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 21 februari 2014 een weigeringsbeslissing, omdat u er niet in geslaagd was zowel uw beweerde problemen als deze van uw familieleden aannemelijk te maken. Uw geloofwaardigheid werd immers onderuit gehaald door een aantal tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden en door een gebrek aan overtuigende bewijsstukken. Bovendien kon het concept van intern vluchtalternatief op u worden toegepast. Tot slot werd geoordeeld dat er in Nepal geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/8, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In haar arrest d.d. 23 juni 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing. Betreffende de in het verzoekschrift van uw advocaat opgeworpen vaststelling dat protestanten in heel Nepal vervolgd worden, wees de Raad er bovendien op dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen eveneens aannemelijk moet maken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen slaagde u hierin echter niet. Op 9 juli 2014 vroeg u hierop een tweede maal asiel. U verklaarde hierbij dat de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aankaartte nog steeds bestaande zijn. Uw belagers aarzelen hierbij niet om uw familieleden aan te pakken. Zo vernam u via vrienden in Nepal dat zij in de krant hadden gelezen dat uw echtgenote op 1/2/2071 (Nepalese kalender; stemt overeen met 15 mei 2014 in de Gregoriaanse kalender) door onbekenden werd beschoten en gedood. U legde een scan van dit krantenartikel neer. Ook vernam u via vrienden dat uw ouders drie jaar geleden moesten vluchten omdat ze waren geslagen. Sindsdien had u geen nieuws meer van hen. Omdat u toch nieuws van hen verlangde, vroeg u aan vrienden om bij uw ouders thuis langs te gaan. Zo ontdekten ze dat de hindoeïstische Shivasen Nepal en meer bepaald Dhan Prasad Chhantyal en Bal Prasad Chhantyal, twee van uw belagers die u vroeger reeds lastig vielen, op 25/9/2070 (9 januari 2014) een dreigbrief, die u bij uw tweede asielaanvraag neerlegde, verstuurd hadden. Aangezien ze via uw ouders vernomen hadden dat u in België verbleef, veronderstelden ze immers dat u over veel geld beschikte en vroegen ze bijgevolg een bedrag van 200000 Nepalese roepies. Voorts legde u nog twee documenten van de Nepalese politie neer waarin bevestigd wordt dat u in het verleden door hindoes werd aangevallen omdat u het christelijke geloof verspreidde, dat ze de ouders niet had kunnen vatten omdat deze erin geslaagd waren te ontsnappen en dat u en uw familie bedreigd worden. Ook de kerk die u in Nepal bezocht bevestigde aan de hand van twee brieven de door u aangehaalde problemen. Tot slot legde u nog een reeds bij uw eerste asielaanvraag neergelegde foto neer waarop u bloedend te zien bent en twee mails d.d. 16 en 17 juli 2014 ter staving van de manier waarop u aan de door u neergelegde documenten bent gekomen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw vierde asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag voornamelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Bovendien kon het concept van intern vluchtalternatief op u worden toegepast. Deze beslissing en beoordeling in verband met de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor

internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legde weliswaar verschillende documenten neer die uw asielrelaas alsnog zouden moeten staven. Aan al deze documenten kan echter niet de minste bewijskracht toegekend worden. In het algemeen dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, immers te kaderen in een geloofwaardig relaas. Zoals reeds bij uw eerste asielaanvraag werd aangestipt, kan er aan uw problemen echter geen geloof gehecht worden.

Dat er geen bewijswaarde aan alle door u neergelegde documenten kan worden gehecht, blijkt tevens uit verschillende bijkomende elementen.

Betreffende het krantenartikel dat u neerlegde om aan te tonen dat uw echtgenote op 15 mei 2014 werd doodgeschoten, dient er opgemerkt te worden dat u naliet van dit krantenartikel een origineel exemplaar neer te leggen. De bewijswaarde van deze scan is hierdoor dan ook op zich reeds minimaal, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Nepalese asielzoekers veelvuldig gebruik maken van valse documenten om hun asielrelaas te staven. Dat er aan de authenticiteit van deze scan ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het feit dat de inhoud ervan geenszins overeenstemt met uw opeenvolgende verklaringen. Het is immers hoogst opvallend dat, toen u tijdens uw gesprek d.d. 7 juli 2014 met het Bureau Sefor van de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd welke familieleden u in uw land van herkomst zou kunnen contacteren, u expliciet uw echtgenote vermeldde (zie Formulaire d'identification à remplir dans le cadre de l'application de la circulaire 10.06.2011 – Réf, p. 2). Nochtans zou ze volgens uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag toen al ongeveer een tweetal maanden overleden zijn en zou u volgens uw verklaringen tijdens de terechtzitting d.d. 13 juni 2014 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sinds januari 2014 geen contact meer met haar gehad hebben. Tot slot is het bijzonder merkwaardig dat u betreffende het door u beweerde overlijden van uw echtgenote geen bijkomende, meer overtuigende, bewijsstukken kon neerleggen, zoals onder meer een overlijdensakte of een proces-verbaal van de politie.

Ook aan de door de politie uitgevaardigde documenten kan er geen bewijswaarde gehecht worden. Naast het feit dat het opmerkelijk is dat u deze documenten pas bij uw tweede asielaanvraag neerlegde, is het immers merkwaardig dat u wel deze op uw vraag én op basis van de door uw verstrekte informatie door een politie-officier opgestelde verklaringen kon verkrijgen, maar dat u geen objectievere politiedocumenten, zoals processen-verbaal, neerlegde. Nochtans is er in de door u neergelegde verklaringen sprake van een "investigation report". Betreffende deze politieverklaringen dient bovendien vastgesteld te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Nepalese politie geen dergelijke verklaringen aflevert.

Betreffende de dreigbrief waarin u afgeperst wordt kan er voorts opgemerkt worden dat het weinig geloofwaardig is dat, rekening houdend met het feit dat u of uw familie hiermee naar de autoriteiten zouden kunnen stappen, uw afpersers van hun criminele praktijken een geschreven spoor zouden nalaten in de vorm van een brief, waarin ze nota bene hun volledige identiteit kenbaar maken. Bovendien is het weinig aannemelijk dat, hoewel u al meer dan drie jaar uit Nepal vertrokken bent en al meer dan drie jaar geen contact meer heeft met uw ouders en hoewel uw eerste asielaanvraag in België pas dateert van juni 2011, i.e. ongeveer drie jaar geleden, uw afpersers precies via uw ouders zouden vernomen hebben dat u in België verblijft en dat ze u hierom in januari 2014, i.e. meer dan twee jaar na uw asielaanvraag in België, een dreigbrief naar het huis van uw ouders, die er al enige tijd niet meer woonden, zouden sturen.

Tot slot blijkt uit de door u neergelegde mail d.d. 16 juli 2014, waarbij in bijlage twee documenten (een document van de Koinoniakerk en een document van de politie) waren toegevoegd, dat u de mogelijkheid geboden werd om aanpassingen in deze documenten door te voeren. Dit ondermijnt wederom de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u neergelegde documenten geen bewijswaarde kan gehecht worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand

van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden, zoals afpersing, ontvoering, bedreigingen, smokkelactiviteiten, etc. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze gewapende confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Bovendien is het geweld dat de politiek-geaffilieerde bewegingen hanteren gericht op de leden van concurrerende politieke groeperingen of rivaliserende activisten. Deze gewapende confrontaties eisen vooral slachtoffers onder de strijdende partijen. Het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Nepal actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het beginsel volgens hetwelk de overheid een bestuurshandeling materieel moet motiveren, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “het statuut subsidiaire bescherming” en de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de volgende documenten: drie internetartikelen omtrent de vervolging van christenen in Nepal, een International Religious Freedom Report 2013, een krantenartikel en een foto van verzoeker na geweldpleging in Nepal. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het krantenartikel en de voormelde foto reeds neerlegde bij zijn tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2. De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 0920316BZ), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat verzoeker zijn “vierde” asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen terwijl het *in casu* gaat over verzoekers tweede asielaanvraag. Volgens verzoeker wijst een dergelijke fout op een onzorgvuldigheid en willekeur waardoor ook aan de overige motieven van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden getwijfeld.

2.5. De Raad stelt vast dat bij aanvang in de motivering in de bestreden beslissing inderdaad “vierde asielaanvraag” wordt vermeld, doch uit eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal de elementen die werden aangebracht in het kader van verzoekers tweede en huidige asielaanvraag heeft onderzocht. De Raad meent dan ook dat de vermelding van “vierde” asielaanvraag slechts een materiële vergissing in de bestreden beslissing betreft.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest en er sprake is van willekeur in hoofde van de commissaris-generaal dienvolgens gaat hij bijgevolg geheel voorbij aan de volgende overwegingen van de verwerende partij:

"(...)In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag voornamelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Bovendien kon het concept van intern vluchtalternatief op u worden toegepast. Deze beslissing en beoordeling in verband met de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legde weliswaar verschillende documenten neer die uw asielrelaas alsnog zouden moeten staven. Aan al deze documenten kan echter niet de minste bewijskracht toegekend worden. In het algemeen dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, immers te kaderen in een geloofwaardig relaas. Zoals reeds bij uw eerste asielaanvraag werd aangestipt, kan er aan uw problemen echter geen geloof gehecht worden.

Dat er geen bewijswaarde aan alle door u neergelegde documenten kan worden gehecht, blijkt tevens uit verschillende bijkomende elementen.

Betreffende het krantenartikel dat u neerlegde om aan te tonen dat uw echtgenote op 15 mei 2014 werd doodgeschoten, dient er opgemerkt te worden dat u naliet van dit krantenartikel een origineel exemplaar neer te leggen. De bewijswaarde van deze scan is hierdoor dan ook op zich reeds minimaal, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Nepalese asielzoekers veelvuldig gebruik maken van valse documenten om hun asielrelaas te staven. Dat er aan de authenticiteit van deze scan ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het feit dat de inhoud ervan geenszins overeenstemt met uw opeenvolgende verklaringen. Het is immers hoogst opvallend dat, toen u tijdens uw gesprek d.d. 7 juli 2014 met het Bureau Sefor van de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd welke familieleden u in uw land van herkomst zou kunnen contacteren, u expliciet uw echtgenote vermeldde (zie Formulaire d'identification à remplir dans le cadre de l'application de la circulaire 10.06.2011 – Réf, p. 2). Nochtans zou ze volgens uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag toen al ongeveer een tweetal maanden overleden zijn en zou u volgens uw verklaringen tijdens de terechtzitting d.d. 13 juni 2014 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sinds januari 2014 geen contact meer met haar gehad hebben. Tot slot is het bijzonder merkwaardig dat u betreffende het door u beweerde overlijden van uw echtgenote geen bijkomende, meer overtuigende, bewijsstukken kon neerleggen, zoals onder meer een overlijdensakte of een proces-verbaal van de politie.

Ook aan de door de politie uitgevaardigde documenten kan er geen bewijswaarde gehecht worden. Naast het feit dat het opmerkelijk is dat u deze documenten pas bij uw tweede asielaanvraag neerlegde, is het immers merkwaardig dat u wel deze op uw vraag én op basis van de door uw verstrekte informatie door een politie-officier opgestelde verklaringen kon verkrijgen, maar dat u geen objectievere politiedocumenten, zoals processen-verbaal, neerlegde. Nochtans is er in de door u neergelegde verklaringen sprake van een "investigation report". Betreffende deze politieverklaringen dient bovendien vastgesteld te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Nepalese politie geen dergelijke verklaringen aflevert.

Betreffende de dreigbrief waarin u afgeperst wordt kan er voorts opgemerkt worden dat het weinig geloofwaardig is dat, rekening houdend met het feit dat u of uw familie hiermee naar de autoriteiten zouden kunnen stappen, uw afpersers van hun criminele praktijken een geschreven spoor zouden nalaten in de vorm van een brief, waarin ze nota bene hun volledige identiteit kenbaar maken. Bovendien is het weinig aannemelijk dat, hoewel u al meer dan drie jaar uit Nepal vertrokken bent en al meer dan drie jaar geen contact meer heeft met uw ouders en hoewel uw eerste

asielaanvraag in België pas dateert van juni 2011, i.e. ongeveer drie jaar geleden, uw afpersers precies via uw ouders zouden vernomen hebben dat u in België verblijft en dat ze u hierom in januari 2014, i.e. meer dan twee jaar na uw asielaanvraag in België, een dreigbrief naar het huis van uw ouders, die er al enige tijd niet meer woonden, zouden sturen.

Tot slot blijkt uit de door u neergelegde mail d.d. 16 juli 2014, waarbij in bijlage twee documenten (een document van de Koinoniakerk en een document van de politie) waren toegevoegd, dat u de mogelijkheid geboden werd om aanpassingen in deze documenten door te voeren. Dit ondermijnt wederom de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u neergelegde documenten geen bewijswaarde kan gehecht worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden, zoals afpersing, ontvoering, bedreigingen, smokkelactiviteiten, etc. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze gewapende confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Bovendien is het geweld dat de politiek-geaffilieerde bewegingen hanteren gericht op de leden van concurrerende politieke groeperingen of rivaliserende activisten. Deze gewapende confrontaties eisen vooral slachtoffers onder de strijdende partijen. Het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Nepal actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe

elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet”.

Hieruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk een individueel onderzoek heeft gevoerd. Er dient te worden vastgesteld dat verweerder rekening heeft gehouden met de volgens hem relevante gegevens zoals voorhanden in het administratief dossier en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat met bepaalde concrete elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Aldus kan niet worden vastgesteld dat geen voldoende geïndividualiseerd onderzoek werd doorgevoerd. Het enkele gegeven dat onder meer een standaardformulering werd opgenomen in de motivering waarbij sprake is van een materiële vergissing, kan hiertoe niet volstaan.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan of er sprake is van willekeur kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 125949 van 23 juni 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…)1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas, omdat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in Patan en omdat er

op dit ogenblik in Nepal geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanval in het gebedshuis.

Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift dat hij zich heeft tegengesproken.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens zijn vierde gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat de andere aanwezigen niet waren geslagen (gehoorverslag 14 januari 2014, 5), terwijl uit verzoekers verklaringen tijdens het derde gehoor blijkt dat de anderen ook in de klappen deelden: "Iedereen was aangevallen. Ik ernstig op mijn hoofd" (gehoorverslag 3 december 2013, 15).

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een attest toe van de priester van de kerk in Patan die deze aanval vermeldt.

De Raad stelt echter vast dat het om een fotokopie gaat, waarvan de bewijswaarde erg beperkt is, aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een aannemelijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten echter de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag niet herstellen.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de telefonische bedreigingen en sms'en die zijn echtgenote zou hebben ontvangen.

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheid over de inhoud van de sms aan de tolk die geen Nederlands sprak, wat mogelijk de verwarring heeft doen ontstaan.

De Raad wijst er echter op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Verzoeker werd tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt ook dat protestanten in heel Nepal worden vervolgd en hij legt hierover een aantal internetartikels neer.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielaanvraag zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

(RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2014, voert verzoekende partij aan dat zij deze morgen een brief heeft ontvangen van de politie uit Nepal, maar dat zij geen tijd heeft gehad om het stuk te vertalen. Zij stelt verder dat zij geen nieuws heeft van haar familie en sinds januari niet meer van haar echtgenote. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, welke de brief van de politie waarvan ze gewag maakt niet neerlegt, zich louter beperkt tot de algemene stelling dat zij geen nieuws heeft van haar familie en sinds januari niet meer van haar echtgenote, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 april 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een scan van een krantenartikel, een dreigbrief, twee documenten van de Nepalese politie, twee brieven van de kerk en een reeds bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde foto neer en twee mails d.d. 16 en 17 juli 2014 ter staving van de manier waarop verzoeker aan de neergelegde documenten is gekomen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans

onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Waar verzoeker betoogt dat aan de motieven van de bestreden beslissing kan worden getwijfeld en het risico bestaat dat ze door "copy paste" uit een andere beslissing tot weigering in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag zijn overgenomen, gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot het door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten en de afgelegde verklaringen terecht oordeelt als volgt:

"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag voornamelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Bovendien kon het concept van intern vluchtalternatief op u worden toegepast. Deze beslissing en beoordeling in verband met de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legde weliswaar verschillende documenten neer die uw asielrelaas alsnog zouden moeten staven. Aan al deze documenten kan echter niet de minste bewijskracht toegekend worden. In het algemeen dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, immers te kaderen in een geloofwaardig relaas. Zoals reeds bij uw eerste asielaanvraag werd aangestipt, kan er aan uw problemen echter geen geloof gehecht worden.

Dat er geen bewijswaarde aan alle door u neergelegde documenten kan worden gehecht, blijkt tevens uit verschillende bijkomende elementen.

Betreffende het krantenartikel dat u neerlegde om aan te tonen dat uw echtgenote op 15 mei 2014 werd doodgeschoten, dient er opgemerkt te worden dat u naliet van dit krantenartikel een origineel exemplaar neer te leggen. De bewijswaarde van deze scan is hierdoor dan ook op zich reeds minimaal, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Nepalese asielzoekers veelvuldig gebruik maken van valse documenten om hun asielrelaas te staven. Dat er aan de authenticiteit van deze scan ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het feit dat de inhoud ervan geenszins overeenstemt met uw opeenvolgende verklaringen. Het is immers hoogst opvallend dat, toen u tijdens uw gesprek d.d. 7 juli 2014 met het Bureau Sefor van de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd welke familieleden u in uw land van herkomst zou kunnen contacteren, u expliciet uw echtgenote vermeldde (zie Formulaire d'identification à remplir dans le cadre de l'application de la circulaire 10.06.2011 – Réf, p. 2). Nochtans zou ze volgens uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag toen al ongeveer een tweetal maanden overleden zijn en zou u volgens uw verklaringen tijdens de terechtzitting d.d. 13 juni 2014 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sinds januari 2014 geen contact meer met haar gehad hebben. Tot slot is het bijzonder merkwaardig dat u betreffende het door u beweerde overlijden van uw echtgenote geen bijkomende, meer overtuigende,

bewijsstukken kon neerleggen, zoals onder meer een overlijdensakte of een proces-verbaal van de politie.

Ook aan de door de politie uitgevaardigde documenten kan er geen bewijswaarde gehecht worden. Naast het feit dat het opmerkelijk is dat u deze documenten pas bij uw tweede asielaanvraag neerlegde, is het immers merkwaardig dat u wel deze op uw vraag én op basis van de door uw verstrekte informatie door een politie-officier opgestelde verklaringen kon verkrijgen, maar dat u geen objectievere politiedocumenten, zoals processen-verbaal, neerlegde. Nochtans is er in de door u neergelegde verklaringen sprake van een "investigation report". Betreffende deze politieverklaringen dient bovendien vastgesteld te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Nepalese politie geen dergelijke verklaringen aflevert.

Betreffende de dreigbrief waarin u afgeperst wordt kan er voorts opgemerkt worden dat het weinig geloofwaardig is dat, rekening houdend met het feit dat u of uw familie hiermee naar de autoriteiten zouden kunnen stappen, uw afpersers van hun criminele praktijken een geschreven spoor zouden nalaten in de vorm van een brief, waarin ze nota bene hun volledige identiteit kenbaar maken. Bovendien is het weinig aannemelijk dat, hoewel u al meer dan drie jaar uit Nepal vertrokken bent en al meer dan drie jaar geen contact meer heeft met uw ouders en hoewel uw eerste asielaanvraag in België pas dateert van juni 2011, i.e. ongeveer drie jaar geleden, uw afpersers precies via uw ouders zouden vernomen hebben dat u in België verblijft en dat ze u hierom in januari 2014, i.e. meer dan twee jaar na uw asielaanvraag in België, een dreigbrief naar het huis van uw ouders, die er al enige tijd niet meer woonden, zouden sturen.

Tot slot blijkt uit de door u neergelegde mail d.d. 16 juli 2014, waarbij in bijlage twee documenten (een document van de Koinoniakerk en een document van de politie) waren toegevoegd, dat u de mogelijkheid geboden werd om aanpassingen in deze documenten door te voeren. Dit ondermijnt wederom de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u neergelegde documenten geen bewijswaarde kan gehecht worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden, zoals afpersing, ontvoering, bedreigingen, smokkelactiviteiten, etc. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze gewapende confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Bovendien is het geweld dat de politiek-geaffilieerde bewegingen hanteren gericht op de leden van concurrerende politieke groeperingen of rivaliserende activisten. Deze gewapende confrontaties eisen vooral slachtoffers onder de strijdende partijen. Het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Nepal actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”.

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die allen steun vinden in het administratief dossier en die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De internetartikelen en het rapport dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt omtrent geweldplegingen tegen christenen doet hier geen afbreuk aan. Een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De Raad herhaalt andermaal dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden en benadrukt dat verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen bijbrengt die vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid ervan. De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling van verzoekers tweede asielaanvraag alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing Nepal, Veiligheidssituatie in Nepal van 5 april 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, terecht dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal en dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in de provincie Nepal dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de internetartikelen en het rapport die verzoeker bijbrengt blijkt niet dat de mate van willekeurig geweld in Nepal zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Nepal, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Het al dan niet voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief is derhalve niet relevant.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF